Κυριακή Θ' Λουκά: Η παραβολή του Άφρονος Πλουσίου († Μητροπολίτης Σουρόζ Αντώνιος Bloom)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 17 Νοεμβρίου, 2017

(Λουκ. ιβ΄16-21)

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος

Τὸ τέλος τῆς σημερινῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς εἶναι μιὰ προειδοποιήση γιὰ κάτι ποὺ ὅλοι μας θὰ μπορούσαμε νὰ ἔχουμε συνειδητοποιήσει, - ὅτι ὁ θάνατος εἶναι δίπλα μας, ὅτι πολλά, πάρα πολλὰ ἀπὸ αὐτὰ ποὺ κάνουμε θὰ χαθοῦν μ’ ἐμᾶς ἐπειδὴ εἶναι περιττὰ, θνητά.

Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἡ προειδοποιήση τοῦ Χριστοῦ γιὰ τὸ πόσο κοντὰ εἶναι ὁ θάνατος θὰ μᾶς τρομοκρατοῦσε καὶ θὰ μᾶς στεροῦσε ἀπὸ τὴν δημιουργική μας δύναμη; Ὄχι, ἀντίθετα· οἱ Πατέρες συνήθιζαν νὰ λένε, «νὰ ἔχουμε συνεχῆ **μνήμη θανάτου**» ὄχι μὲ τὴν ἔννοια τοῦ νὰ φοβόμαστε τὸν θάνατο καὶ νὰ ζοῦμε κάτω ἀπὸ τὴν σκιά του, ἀλλὰ μᾶλλον ἐπειδὴ τίποτα ἄλλο παρὰ ἡ γνώση ὅτι ἡ ζωὴ εἶναι σύντομη, ὅτι μπορεῖ ὁποιαδήποτε στιγμὴ νὰ τελειώσει, μπορεῖ νὰ δώσει στὴν κάθε στιγμὴ τὸ τελικό της νόημα, καὶ σὲ ὁλόκληρη τὴ ζωὴ τὴν αἴσθηση ὅτι πρέπει νὰ βιαστοῦμε νὰ κάνουμε τὸ καλό, ὅτι πρέπει νὰ βιαστοῦμε νὰ ζήσουμε ὅπως θὰ ζούσαμε γνωρίζοντας ὅτι ἀνὰ πάσα στιγμὴ ὁ θάνατος μᾶς ὑπερβαίνει, ἡ ζωή μας θὰ εἶναι μιὰ ζωὴ θριαμβευτική. Ἂν μοναχὰ εἴχαμε συνεχῶς αὐτὸ κατὰ νοῦ, θὰ ζούσαμε τόσο βαθιά, τόσο ἔντονα. Ἂν γνωρίζαμε ὅτι τὰ λόγια ποὺ τώρα σᾶς λέω ἦταν τὰ τελευταῖα, πόσο διαφορετικὰ θὰ τὰ ἔλεγα, καὶ πόσο διαφοτετικὰ θὰ τ’ ἀκούγατε!

Ἂν ἐπρόκειτο νὰ νοιώσουμε ὅτι τὸ πρόσωπο ποὺ μιλούσαμε μπορεῖ νὰ εἶναι νεκρὸ σὲ λίγα λεπτά, πόσο προσεκτικοὶ θὰ εἴμασταν ὥστε τὰ λόγια καὶ οἱ πράξεις μας θὰ ἦταν τὸ ἀποκορύφωμα ὅλης μας τῆς ἀγάπης καὶ τῆς φροντίδας, ὁ θρίαμβος σὲ ὅ,τι ἄριστο καὶ ὑψηλὸ χαρακτηρίζει τὶς σχέσεις μας.

Ὁ λόγος ποὺ ζοῦμε τὸσο ἄσχημα, ποὺ λέμε τόσα πολλὰ κούφια λόγια, λόγια χωρὶς ζωή, ποὺ διαπράτουμε τόσες πράξεις ποὺ ἀργότερα καῖνε σὰν πληγὲς τὴν ψυχή μας, εἶναι ὅτι ζοῦμε σὰν νὰ εἶναι αὐτὴ ἡ ζωὴ μονάχα ἕνα πρόχειρο σχέδιο τῆς ζωῆς ποὺ θὰ ζοῦμε μιὰν ἡμέρα, ὅταν θὰ ἔχουμε χρόνο νὰ διαμορφώσουμε τὸ σχέδιο στὴν τελικὴ ἱστορία. Ἀλλὰ δὲν λειτουργοῦν ἔτσι τὰ πράγματα· ἔρχεται ὁ θάνατος καὶ τὸ σχέδιο μένει ἀδούλευτο, ἁπλῶς μουτζουρωμένο, καὶ αὐτὸ ποὺ μένει εἶναι μιὰ θλίψη

γιὰ τὸ πρόσωπο ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ εἶναι σπουδαῖο, ἀλλὰ ποὺ ἀποδείχτηκε ἐπιπόλαιο καὶ ἀσήμαντο.

Γι’ αὐτὸ μιλάει τὸ σημερινὸ Εὐαγγέλιο, ὄχι γιὰ τὸ ὅτι θὰ πρέπει νὰ φοβόμαστε τὸν θάνατο, ἀλλὰ γνωρίζοντας ὅτι μπορεῖ νὰ ἔλθει ὁποιαδήποτε στιγμή, κάθε στιγμή πρέπει νὰ εἶναι τέλεια, κάθε λόγος πρέπει νὰ εἶναι λόγος ζωῆς, γεμάτος ἀπὸ πνεῦμα, νὰ ταιριάζει στὴν αἰωνιότητα. Καὶ κάθε μας πράξη σὲ σχέση μὲ μᾶς θὰ εἶναι τέτοια ποὺ θὰ γεννᾶ ζωὴ καὶ θὰ ἐκφράζει τὴν πληρότητα, τὸ μέγεθος, τὴν δύναμη τῆς ἀγάπης καὶ τῆς εὐλάβειας ποὺ θὰ πρέπει νὰ νοιώθουμε ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλον καὶ γιὰ τὸ κάθε τι. Ἂς τὸ σκεφτοῦμε, καὶ τότε ἄν μποροῦμε νὰ ἐνεργήσουμε σύμφωνα μ’ αὐτὸ, κάθε λόγος καὶ πράξη μας θ’ ἀποκτήσει τὴν διάσταση τῆς αἰωνιότητας καὶ θὰ λάμψει στὸ φῶς της. Ἀμήν.

30.11.1980

(Πηγή: kirigmata.blogspot.gr*)*